

עלון המשק

גבעת הים הקיבוץ המאוחד

כ"ח חשרי תש"ל
10. 10. 1969

ע ב ו ד ה ר ו ח נ י ת ב ק ב ו ן

שיחה עם יריב בן-אהרון

השיחה נחקימה ביוזמתו של יריב ונדחתה כמה פעמים, מפאה תוסר זמן מצדי. השבוע 10'ס נפגשנו.

שאלתי את יריב על הספר שבהכנתו היה עסוק בשיחתנו האחרונה, בראשית מאי. "הוא יופיע בשבוע הקרוב. שמו 'כין צעירים' - שיחה בצודתא בתודעה הקבוצית". אך לא עליו אני רוצה לדבר היום.

אני רוצה להעלות בעיה המעסיקה אותי זמן רב הן כללית והן אישית מאד, והיא - עבודה רוחנית, יצירה רוחנית בקבוץ. אני עומד לפנות למשק בבקשה לאפשר לי שנתיים לימוד, שנתיים של התמסרות והתרכזות מלאה בעבודה רוחנית, יהא זה לימוד, חיפוש מקורות וחומר, תהא זו כתיבה. יש לי אפשרות לקבל מלגה שתכסה את כל ההוצאות, אם כי ודאי לא אחי ימי העבודה. הצורך להתרכז במשך שנתיים בעבודה רוחנית בלבד הבשיל בי באחרונה, אחרי שנתיים של נסיון לשלב עבודה רוחנית עם עבודה במשק - יומיים "כתיבה" בשבוע; שנתיים של מאבק עם המשק, של מחח ביני ובין החברה, באשר דרשו ממני שוב ושוב לקבל עלי תפקיד זה או אחר, שוב ושוב בא עדעור על מסגרת זו של שילוב, שגם לדידי היה בגדר נסיון. תפקיד ציבורי או הוראה גוזלים מאדם את אותה אנרגיה שבה אפשר ליצור. אצלי לפחות הם מדלדלים אותה כליל. לכן אני רואה בשבילי את השילוב של יצירה רוחנית דוקא עם עבודה פיזית. נכון הוא שנקודת הכובד עברה אצלי לחיים רוחניים. אבדה לי הרגשת היצירה בעבודה. זאת עובדה. ובכן, מה טעם בשילוב? כדי ליצור בשטח רוחני נחוצים קרקע וקשר לסביבה.

מה עשיתי באותם יומיים בשבוע במשך שנתיים? למעשה הייתי עסוק רוב הזמן ב"שיח לוחמים", בעריכת שני ספרי זכרון, מעט בצווחות האיזוריות ויותר מכל בקובץ השיחות החדש העומד להופיע - כל אלה פעולות שהן בהחלט לא מנותקות מהקבוץ. לא נשאר לי הרבה זמן ליצירה אישית יחד. ככדי ליצור זקוק אדם לריכוז, גם לבדידות, גם למרחק - לאו דוקא מרחק גיאוגרפי אך פרספקטיבה, לא ע"מ להמלט מהמציאות אלא כדי להעמיק וכדי לחשוף דברים מסביבו ובתוכו. זה לא הובן בחברה במידה מספקת ולי חשוב שזה יובן. יש אמנים שמאפשרים להם להתרכז באמנותם, בכלל או לתקופות ממשוכות. יצירה רוחנית עומדת על אוהו מישור.

כל אחד קרוב אל תחום העשייה והיצירה שלו, בענף, במפעל, בחינוך, בחברה. אנשי המעשה מבינים איש את רעהו, יודעים פחות או יותר מה דרוש בכל שטח ושטח. יודעים שמהנדס זקוק ל-4-5 שנות הכשרה, שמורה זקוק לשנת השתלמות מדי פעם. פחות מתחייבים את מה שמתחייב מיצירה רוחנית. אינני חושב שיש ליצירה רוחנית עדיפות; אני נאבק על שויון ערך ושויון זכויות עבורה. מאבק זה הינו כמעט חסר סכרי כי -- אינני יכול להצביע על תמורה כלכלית ניכרת שיש בצידה, מה גם שכולה, מעצם טבעה, היא בגדר הרפתקא שפריה אינו ודאי. בדרך שאם הקבוץ קובע קנה מידה עליון רק את הירירותיות, אזי החברה משמיטה את הקרקע מתחת ליצירה רוחנית בחוכה..."

-- "היא משמיטה את הקרקע מתחת לקיומה" לא יכלתי להתאפק מלהפסיק את יריב.

"עיסוק רוחני מתוך חירות, אי-שקט ומצוקה פנימית מעלה אותי על מישור המנוגד לעהים קרובות לדעות מקובלות ומסכמות, וזה מסביר מדוע לא השתלבה עבודתי בשנתיים האחרונות במסגרות הקיימות, כלומר, גיוס לתנועה וכד'. אינני מחננד להשתלבות במסגרות. נסיתי. רציתי לבלול את העבודה בקובץ החדש במסגרת גיוס - פסלו זאת במנה"ק. השאלה היא אם לראות את האדם או את המסגרת החיצונית. העובדה שאני שתף לנסיון לפרוץ נתיב שאיננו שייך למסכמות מלווה בהמון אי-הבנות. הנסיון להתניק שיחה, דיון, בטוי כבר גרם נזקים רבים. הרי הקבוץ הוא תנועה רצונית, החנדברתית מיסודו והקשר בין אלה ובין מחשבה עצמאית של הפרט נתיים רוחניים של הציבור איננו טעון הוכחה.

←

ישנם האומרים לי "אחה לא נותן די". גם את דברת על יצירה רוחנית מעוגנת בחיים. נראה לי שעובדתה זה לא נכון. לפני שהכשיל בי הצורך להתרכז בעבודה רוחנית עברתי את כל קשת הפעולות, מעבודה בענף וריכוזו, דרך סידור עבודה ומזכירות, הוראה חלקית וגיוס לתנועה. הצורך הזה הכשיל מתוך חיי קבוץ, לא בניגוד להם ולא במקומם. נחינה יכולה להיות רק מתוך מה שיש לחת. השאלה אם רוצים לקבל. כאן מתעורר הספק הגדול אצלי.

נשאלת השאלה אם הקבוץ רוצה בתוכו חיי רוח. הזמן בו אלה זרמו באפיקים מוסדיים-תנועתיים - חלף כנראה. ההתחדשות הרוחנית מחפשה לה אפיקים שונים, מגוונים. אם יש לקבוץ צורך בחיים רוחניים, כדאי לבחון כיצד לאפשר אותן. אני אומר "אם" כי אינני בטוח שיש צורך מודע בכך. לדור שלי לא היתה הזדמנות להתמודד עם העולם הרוחני שלו ואני מרגיש זרוח כשבאים לדון בשאלה זאת. למי יש מקום לחיות בקבוץ? יש נטיה שהקבוץ יהפך לגורם צרכני מבחינת תרבות, מבחינת ההווי הרוחני. יום אחד נמצא שהפכנו לחורה, למפעל, לעסק, לארגון ולא חברה, לא קבוץ; מבחינת תרבותית - לספיל של החברה הסובבת; נסתפק בכך ליצור מוצרים, ולא ערכי רוח וחברה.

איך איש העוסק בעבודה רוחנית יקיים את עצמו? אין לי חשובה לכך.

-- "עיסוקים ללא לחם" קראו לזה בנעוריי" נזכרתי אני, "ואנשים הנו באים לעסוק בהם, גם אם הם ומשפחתם נאלצו בשל כך להסתפק ברמת חיים נמוכה".

"נכון. אולי נשקיע פחות ברמת חיים חמרנית ובקרנות מפלגתיות וחלק ניכר יותר בעיצוב דמותנו הרוחנית והעשרתה, וזה היגביר את הקרנתנו על סביבתנו, יבליט את ייחודנו כחברה שונה. יתכן שהיה מחגלה שדברים רבים כבר קיימים בתוכנו וצריך למצוא אותם, להעלות אותם.

לפעמים בגלל כמה אלפי לירות וגיישה פורמליסטית אנדו לקבוץ חברים יוצרים. האם מישהו פעם חישב כמה אנשי רוח מחוצה לו מקיים הקבוץ ע"י הוצאת הספרים, ע"י פעולתו התרבותית? וכמה אנשי מדע ומקצוע ע"י פעילותו הכלכלית?

בקרוב הדור שלי, בני הקבוץ, נפוצה טעות אופטית. קבלנו את הקבוץ מוכן ושוכחים שהדור שייסד אותו הגיע אליו מתוך קשת תרבותית רחבה של יהדות, אירופה, תנועות רוחניות למיניהם. את כל זה הוא הביא לקבוץ, וגם השכלה כלל לא מבוטלת ולעתים גבוהה, אקדמאית או אחרת. עתה - אין יכולה לצמח יצירה רוחנית-תרבותית בקרב בני הקבוץ שתהיה כח-זמנה ושיהיו בה אופקים רוחניים של עולמנו? עתיד הקבוץ קשור בין השאר גם בשאלת אנשי הרוח בתוכו.

ב"ב כיתות ב"ס בגבעת-חיים + שנתיים אפעל אינם נותנים יסוד מספיק ליצירה - אף שאישיה רק הודות לשנתיים אלה באפעל התפנית לכתיבה "הקרב". עתה אני רוצה להחזיק בנושאי היהדות ומחשבה ישראל כי בשטח זה קבלנו מעט מאוד וקשה ליצור משהו בלא שרשים - חייב אדם לדעת מאין הוא בא ע"מ לדעת לאן הוא הולך ומי הוא בכלל. סוף הקבוץ נשאר עד היום יצירה סגולית יהודית-ישראלית. אפילו קשה לקבוע זיקה רוחנית נכונה לדור המיסדים של הקבוץ מבלי להבין את רצונו התרבותי והרוחני. דור זה עצמו לא ידע להעביר לנר הבנה זו. עלינו להעמיק את זהותנו היהודית שנתגלחה לנו בעיקר אחרי המלחמה. בלעדיה לא נדע את האמה על עצמנו ולא על הקבוץ.

אחרי תקופת לימודים, שתהיה כדוראי משולבת עם כתיבה, ארצה שוב לחזור למזיגה בין עבודה במשק ויצירה רוחנית, תוך אפשרות לשוב ולהתרכז מדי פעם בשלמות בכתיבה.

הקצרות בחברתנו הולכים ומתרחקים. ללא הקשבה הודית ומאמץ להבין כל אדם החי בתוכנו, בתוך חברה רבת דורות ושכבות, יקשב עלינו לקיים את אורח החיים הקבוצי ולטפח את המיוחד, את איכות החיים המיוחדת לנו. עלינו בחברה להיות פתוחים לשוני בין בני-אדם, להיות מוכנים לקבל מכל אחד מה שיש לו ולא לדרוש ממנו מה שאין לו. כמו כן מוטב לחדול מלפחד מזעזועים תוך כדי חיפוש וחינוש. בכחנו לעמוד בהם, גם אם הטלטה חתיה עזה.

מפלי י י י ב

מ. ז. ל. ס. ר. ב. / מ. ז. ל. ס. ר. ב. / ל. ז. ע. מ. י. ו. א. ר. כ. ו. / ל. ז. ע. מ. י. ו. א. ר. כ. ו. / לאידו ולחמד / להורים ולכל הנלוים אליהם / להולדת הנכור ג. ל. / להולדת נ. י. ר. /

מ ז ל ט ו ב

ל י ל י ה ו י ש ר א ל באילוח

ל נ ש ו א י ה ם

ברכות חמוה לחרצה ואוריאל

(למי שאיננו יודע - זהו שמו בישראל של פלוס-נהרי!)
ולכל הנלווים אליהם.

ת ק נ ו ן ה ק ב ו ן

"בראשית היה חור הזהב, חקופה בה מרצונם הטוב,
ללא כפיה וללא חוק, שמרו אנשים אימונים וצדק.
לא היה עונש ולא פחד, ולא איימו מלים קשות מעל
לוחות המודעות - ללא שופט היו בטוחים"

(אווידיוס, "ארבע התקרפות")

עיינתי בתקנון הקבוץ. בולט לעין חוסר תקנות סוציאליות כלפי חברים שלפי חוקי
המדינה חייבים להפסיק לעבוד ולחיות מפנסיה אשר הם ונותן העבודה ביחד שילמו בצורת
מסים חודשיים מצטברים למטרה זו ומקבלים אותם לעת זקנה כמו אם הביטוח הלאומי.

כמו בחרכה ששחים לא התאים את עצמו הקבוץ לשנויים שחלו מאז קמת המדינה. אם
בזמנו הקבוץ היה המתקדם ביותר כשח חובת החינוך והבטחה בשהון סוציאלי, התקדמו בדברים
בחיי המדינה יותר ונשארו ללא התפתחות נוספת בתנועה הקבוצית.

עצם הנסיון ליצור תקנון מעיד שיש צורך להביע דברים בכח ולא להסתמך על ההכנה
של מהות הקבוץ, כי מידת ההכנה עלול להיות שונה רב בין דור לדור. התקנון חייב להיות
למקרים גרועים ביותר. כמו שיש בו סעיף המדבר על פירוק הקבוץ, ואז "ניר שיחופי"
אחראי עבור החברים, קיימת בעיה של חברים חולים ובלתי מסוגלים לקיים את עצמם (אגב;
במה מתבטאת האחראיות של "ניר שיחופי"?)

השאלה המזדקרת לעיני היא: מתי נהפך חובת העבודה לזכות עבודה? איש בגיל
65-70 חייב לעבוד - הדגש על המלה חייב, - אחרי שעבד 40-50 שנה, או שהעבודה אז,
בגיל גבוה, היא זכות וולונטרית - ירצה יעבוד, לא ירצה לא יעבוד. והגישה אל העובד
בגיל כזה את השעות שהוא מסוגל לעבוד, חתיה בה הערכה מחודשת של החברה כולה, כי הוא
איננו חייב. איך אמרה לי פעם חברה צעירה: איך נוכל אנחנו לחיות בקבוץ הזה שיש
בו כל כך הרבה זקנים שאנחנו נצטרך לפרנס אותם?

לפי דעתי עשתה התנועה הקבוצית שגיעה שלא הצטרפה לאחת מקרנות הפנסיה ומוטב
לעשות את זה כעת, כי הצעירים של היום יהיו הזקנים של מחר. המסוי יכול להיות לפי
דירוג המצב הכלכלי של הקבוצים (אם מדובר על הצטרפות בין-קבוצית) ואז גם החבר
המבוגר יודע שהקרן משלמה עבורו למשקו לעת זקנה והצעירים ישחחררו מההרגשה שהם חייבים
לפרנס את הזקנים. הדברים המודים במידה והחברים המבוגרים נשארים במשק עדירים ואין
צורך להסביר מקרים שקרו בקבוצים אחרים, כשבזמן הפילוג הרבה בונים עזבו קבוצים או
עברו למשקים אחרים וההורים נשארו גלמודים ואותה הרגשה שתיארחי מקודם היתה מנת חלקם
בצורה חריפה ביותר.

שאלה שניה שכדאי להתעמק בה היא בעיה קליטת עולים בעלי אמצעים לחן חיי הקבוץ.
יחנן כי בעלי מעמד בינוני מהגל החדש של העליה ירצו מתוך אידיאל ותוכן חברתי לבחור
בחיי קבוץ והם ירצו לחיות בקבוץ - אנשים בגיל עבודה ובעלי אמצעים מסוימים ובעלי
מקצוע. האם יכולים אנו להטיל עליהם את התקנון המוצע שאחרי שנה כי רכושם עובר
לקבוץ? ומה אם יפסיקו את חבדותם אחרי 5 שנים? יחנן שהצדק אחנו, אבל העולים מאחנו
והלאה. זה גל העליה השלישי הפוסח עלינו, על הקבוץ. הבעיה היא שהתנועה חייבת
להתאים את עצמה לתנאים המשתנים, בזמן ולא אחרי הזמן.

פ ר נ ט ו

XXXXXXXXXXXX

ה ע ר ב יופיע, אחרי הפסקה ארוכה,
החוג הדמטי בהצגת המערכה הראשונה של
" ב ד א ש י ת " מאת אהרון מגד - נראה
איך נשתווה עם "הביטה".
מי מדבר על "צרכנות חרכותיה"?
מחר חובא לדיון ואישור האספה
ת כ נ י ת ה ה ש ק ע ו ת ו ה ת כ נ י ת
ה כ ס פ י ת לשנת תשל"ל. החומר חולק לחאי
החברים בחוברת נפרדת. נא לעיין בו לקראת
לאספה ולהביא את החוברת לאספה.

היחלון הנאה" - מ/3/1971
מ/3/1971

ל ב ר י א ו ת

ג ר י

לפני 10 ימים קרחה שוב תאוונה עם סנדר פז'ר - לרכב זה אין מזל אצלנו. אבל יש לציין שלנוסעים בו יש מזל בלתי רגיל. התאוונה קרחה בסביבת ראש-פינה. אחרי כמה ימי אשפוז בצפת חזרה אסתר גיל, הסובלת ממכות יבשות וחבורות בכל חלקי הגוף, ומחאושת בבית. איחון פטריקובסקי נמצא בבית'ח ביילינסון לבדיקות יסודיות. הוא עדין סובל מכאבים בצוואר ויש חשש שקבל מכה חזקה בחוליות הצוואר. כרכת דפואה שלמה מכל החברים! וארזה נעלמה!

* אחרי 20 שנות עבודה רצופה יצאה רות ארוגדה ל-2 1/2 חודשי השתלמות, ובתוכם קורס לבריאות הנפש. מצב העבודה במרפאה לבן קשה ומתוח, אבל שתי האחיות לקחו את הקושי על עצמן בכדי לאפשר לרות להתרענן ולחדש את ידיעותיה.

* החברים/ות הזקוקים לנצללים אורחופדיה מתבקשים לפנות אל מימי לפני הקניה לבירור הכתובות והסידור הכספי.

* **ש ל ו ס ח ו ל י מ**
מצבו של פלק, השוכב זה שבועות רבים בבית'ח הילל יפה, משתפר לאט. הוא עדין חלש מאד, אבל הרופאים שבעי רצון. לאה בן-עמו עוברת בדיקה כבדה מאד. יש לה דלקת פנימית שגרמה כאבים חזקים.

* לפני שבועיים נאלצה הנזוי להפסיק עבודתה באיזולטור מטעמי בריאות - אלרגיה קשה לכל המדי נקרי. אי-אפשר לחת לה להתעלם ממקום שהיא הפכה ממש חלק ממנו, בלי כמה סלות פרידה. הנזוי התמידה באיזולטור יותר מפל מספלת אחרת וראתה בזה לא רק מקום עבודה אלא חקירה. אחרי שנים באיזולטור הישן, ללא תנאים, זכתה לעבור לאהמון החדש אשר, יחד עם תנאי עבודה נוחים ותנאי פאר כמעט לחוללים, דרוש הרבה סאז נקני וטיפול בבית. רוב ילדי גבעת-היים עברו תחת ידיה - פעם הוצאו לאיזולטור גם ילדי גן-1 - והיא ככה ידעה איזה ילד רגיש למה, דמה המאכל שהיא אוהב. זוכרים את מתי כשהייתה לו "פרה" שקוראים לה "טיפוס"? (אבל נדמה שזה היה אפילו עוד לפני הנזוי). מי לא עובר שם? חוליים קלים השוככים רק כמה ימים, חוליים קשים הזקוקים לטיפול ממושך, מתנדבים המוצאים שם בית ואצל הנזוי דאגה ועידוד כמעט כל אחד בלשונו הוא. הרבת חרדה להנזוי!

מימי
XXXXXXXXXXXX

י ו ד מ ת ו פ י ד נ י כ ה
השכר מצאנו בחאי תזואר מלחב מועדת המנויים בנוסח בלתי שגרתי בהחלט ומעורר חשומה לב. אם כי כל החברים בבית קבלו אותה, אנני מעוניקים איתה כאן למען אלה אשר אינם בבית.

"אנני עומדים לפני החמבה העידות לקראת השנה הבאה? איננו רוצים להידר'ק "ועדת מנויים", לכן אנני פונים אליך הפעם בדרך לא מקובלת. אין ר' המנויים יידולה לשאול אישית כל חבר באיזה שטח פעילות ציבורית הוא רוצה לשנך עצמך. יורג החברים אף פעם לא מתבטאים באספות מחוץ אימת תצבור, ארישות ולווד. חברים גם לא נוהלים "לחציל" עצמם...
לקטת הלידוננו ולטר גוטמיינר ולמרים אהבנו אננו כמבלים מנותה של ל י ז ה

הנזוי...
הנזוי...
הנזוי...

* בימים אלה מחחילים סיבוב חדש של כיסוח דשאים. נא לנקות את הדשאים לפני זה מהכיסוח הקודם.

* החברים מתבקשים לשמור על נקיטת המחנה ולא להשאיר ערמות פסולת על הדשאים וליד הגינות.

* החברים מתבקשים לשמור על השקאה קבועה של הדשאים.

* שחילים של פרחי חורף לגינות החברים יחולקו בקרוב ובדאי להכין את השטחים. על המועד המדויק חבוא הודעה.

החברים שברשותם נמצא ציוד של עובדי נזוי - מתבקשים להחזיר אותו.

עובדי הנזוי
XXXXXXXXXX

חזרו בחו'ל

חדשה ונהרדי, עדי וחנן מטיוול; ראובן אחר מעבודה במחנות הקיץ של התנועה בארה'ב וטיול אחרי זה; בשבוע הבא חוזרים רות ואשר מאיר ובזק חס מחזור הנסיעות של תשכ"ט. ב ר ו כ י מ ה ח ו ז ר י מ

אאא

הגיעה אלינו, בינתיים להתאחדות של שנה, משפחת עולים מארה'ב - א ל ב ר ט, שהיה אצלנו בחורף שעבר ועבד בפרדס. עם אשתו פלורנס ו-3 ילדים. רנני בן 14, נינה בת 13 ואריק בן 7. אלברט הוא פרדסן ותיק אצלנו ובדאי יחזור ל"ענף שלני" - הקטיף בשער! למשפחה - ה ק ל ט ה ט ר ב ה ל

אאא

כ י ר כ ה מ ה י ל ב ת ה ל נ ש ד א י ת .
חברים רבים נסעו השבוע לצרעה להשתתף במסחחה.

אאאאאאאאאאאאאא

ב א ס פ ה ק צ ר ה מאד נבחר מכה שרון לסדרן עבודה.

אנני היות ולא היה מספר מספיק של משתתפים למי החוק, נדחה אישור תקנון הקבוצה ל-18.10. החברים נדרשים להשתתף באספה.

אאא

גיורא גור חזר מהמילואים ובזה יתחדשו ישיבות פדירות של המזכירות והוידוע עליהן.

XXXXXXXXXXXX

השכר מצאנו בחאי תזואר מלחב מועדת המנויים בנוסח בלתי שגרתי בהחלט ומעורר חשומה לב. אם כי כל החברים בבית קבלו אותה, אנני מעוניקים איתה כאן למען אלה אשר אינם בבית.

"אנני עומדים לפני החמבה העידות לקראת השנה הבאה? איננו רוצים להידר'ק "ועדת מנויים", לכן אנני פונים אליך הפעם בדרך לא מקובלת. אין ר' המנויים יידולה לשאול אישית כל חבר באיזה שטח פעילות ציבורית הוא רוצה לשנך עצמך. יורג החברים אף פעם לא מתבטאים באספות מחוץ אימת תצבור, ארישות ולווד. חברים גם לא נוהלים "לחציל" עצמם...
לקטת הלידוננו ולטר גוטמיינר ולמרים אהבנו אננו כמבלים מנותה של ל י ז ה

הנזוי...
הנזוי...
הנזוי...

מ ה ע ו ל ס ה ג ד ו ל

ו מ ה ע ו ל ס ה ח ד ש

זה כמה שנים שחברים שלנו זוכים לפי תור כסיוור בכמה ארצות אירופה המערבית-מרכזית. היות ורצינו לערוך את הטיול ביהר נוחיות, החלטנו על שילוב התכנית המקובלת עם ס י ס ה - והצלחנו. כיצד?

כרגיל יוצאים בערך ל-5 שבועות, כולל שיט בים התיכון ונסיעות ארוכות מאד באוטו-בוסים על היבשה. אנו ססנו ישר מלוד לציריך, במלים אחרות: ארוחת בוקר בארץ, וצהרים בלב אירופה, מהיר ונוח. 4 ימים נחמדים בשווייץ, ושוב טיסה של שעה אחת (!) וכבר אנו באמסטרדם. כאן בא השנוי המכריע: אוטובוס צמוד לשבועיים בהולנד, לונדון, פריז ובריסל, ומבריסל שוב טיסה לרומה ואחרי ביקור מענין בעיר "שבע הגבעות" ישר הביתה - סה"כ 21 יום.

בדקנו ומצאנו שבשום אופן לא ראינו פחות מאשר חברים אחרים ב-5 שבועות. החשבון ברור לגמרי - קימוץ ניכר בימי נסיעה. השבועיים באוטובוס הצמוד מספיקים בהחלט ע"מ "לבלוע" נוף והוא באמת נהדר ומאלף. אגב, אוטובוס זה נכנס פעמיים למעבורת אשר העבירה אותנו לאנגליה וחזרה, על כל המטען.

התכנית נתמלאה "על המילימטר", ממש מלאכת מחשבת! זמני הנסיעה, בתי-מלון (הרוב טובים ומפוארים, פרט לפריז), ארוחות, סיוורים, הדרכה ולא נשכח - מזג האוויר! ממש זורחת, חום בינוני. בכל הערים הגדולות מדריכים מקומיים, מזה בהולנד, לונדון ופריז דוברי עברית! ליקויים - יש אבל הם אפסיים לגבי הסיכום החיובי.

אפשר לומר בודאות: לטייל 3 שבועות זה הרבה זמן. בימים האחרונים כבר "נשברים" ורוצים להיות בבית, מחבלבלים עם הרשמים ומחעיפיים.

משאלה קטנה "שלטון המקומי": להגביר את הקצבו לחברים מבורגים קשה מאדעלעמוד בעומס זה. אין ספק שאפשר בחמרון מסוים להגדיל במקצה את מספר המבורגים אשר זכותם היא פעם אחת בחיים לראות קטע מן העולם הגדול והיפה והמענין... בקיצור, לאותם חברים אשר קשה להם לנסוע, יש פחרונות...

זוג מטיילים מרוצה

י ו ז מ ה ב ר ו כ ה (המשך מדף 4)

לפעילות או "לרוץ לבחירות". אנו חושבים שיש חברים המחכים שיפנו אליהם. ישנם הרבה חברים ותיקים החושבים שזמנם עבר, והרבה צעירים החושבים שזמנם טרם הגיע. לכל המהססים אנו פונים: -- האם אתה מעונין בשטח פעולה מיוחדת? -- היש לך רעיונות על הפעלה ועדות? -- האם אתה מציע שנויים? -- איך להתארגן לפעולה מחודשת רבת תנופה והתנדבות, ברצון ובמסירות?

לחברי גבעת-חיים שלום רב ושנה טובה!

אני גר בבית ששמו כשמו כן הוא, בית המכיל כ-500 סטודנטים מכל קצוות חבל. בנין זה נבנה ע"י דוקפלר למטרת קירוב לבבות בין עמים, וכמדומני מטרתו מוגשמת יפה מצד יום ביומו. הבית הוא גדול ויש בו כל התנאים המודרניים ע"מ לשרת את האנשים וע"מ שאנשים יוכלו ללמוד בו. מחקבלים בו רק סטודנטים אחרי ב.א. ההולכים למ.א. או לדוקטורט, או סטודנטים למוסיקה אשר זכו במלגת לימודים מלאה (הקטגוריה שאני משתייך אליה).

מבחינה חברתית זה כמו קבוץ של צעירים, ישנן ועדות לכל נושאי החיים המפעילות את הסטודנטים החל מספורט, החשמלות יוגה ועד קונצרטים, הרצאות וכמו בן בלי סוף מסיבות וריקודים. החסרון היחיד על כן הוא זה שהפעילות החברתית היא כה רבה עד שאתה לפעמים שוכח שבאח לכאן למטרת לימודים.

אנו כ-15 ישראלים בבית כמספר הזה ערבים ממצרים, סוריה, ירדן, עירק ולבנון. באופן כללי היחסים בינינו לערבים הם טובים, אם כי פה ושם ישנם ויכוחים. דרך אגב, המהוכח הטרב ביותר ביניהם הוא ערבי-ישראלי, היות והוא גדל בארץ ומכיר את הבעיות שלנו לא רע, ועל כן יודע על איזה יבלת לדרוך.

באקמיה למוסיקה עברתי בינתיים כמה בוחני הצבה לפי השיטה האמריקאית, וכדאי לציין שאחרי מספר שעות בחינה הם מקבלים אינפורמציה מדויקת עליך ויודעים בדיוק באיזה שנה להציב אותך בכל מקצוע ומקצוע. באקדמיה זו 1500 סטודנטים ולמעלה מ-10% מארצות חוץ. כאן כמו בן-אין-אף ערבי. הלימודים המעשיים מתחילים רק בראשון באוקטובר.

בחור סטודנט למוסיקה יש לי כניסה חפשיה לרוב אולמות הקונצרטים בניו-יורק, ויודע לכם שמבחינת הכמות ואיכות הקונצרטים ורמת האמנים ניו-יורק זהו המקום בעולם כיום. הספקתי כבר לשמוע את הניו-יורק פילהרמונית מספר פעמים וכמו כן הרבה מוסיקה קמרית - קונצרט לשני צ'לי מאת שוברט, סקסטט מאת צ'ייקובסקי, מספר רביעות של ביתהובן וקונצרט של חמישיה כלי נשיפה מעץ.

בעיר עצמה יש 30% יהודים ומספר עצום של ישראלים ומענין שכחג ראש השנה ויום-כפון הכל היה סגור כולל האוניברסיטאות ממש כאילו היה החג בארץ. במסגרת חכנית פוליטית בטל-ויזיה היה ראיון עם אבא אבן אשר היה מבריק מאד והשאיר רושם יוצא מן הכלל. כידוע לכם נמצא כאן אורי גיל עם אשתו וכמו כן נפגשנו. מבחינת אינפורמציה הטלוויזיה והניו-יורק טיימס מוסרים ידיעות די מדויקות על הנעשה בארץ מבחינה בטחונית, אלא שתמיד הם מוסיפים את גרסת הצד השני, אם כי באופן כללי אפשר להרגיש באהדה מסוימת לנו.

שלום ולהשתמע גורי יבניאל

אם יש לך רעיונות אל החבייש, חפנה אלינו - אנו מבטיחים לשמור על סודיות! לא נשלה את עצמנו שכל הציבור יקבל פניה זו בעין יפה. אך התחלה נעשתה (לפחות מצדנו). ענית, סימן שאיכפת לך ואת(ה) מוכנ(ה) להיות מוצע(ת) לפעילות בשנה הבאה. אל תזרוק פחק זה עם קריאה ראשונה. חקפל, קח הביתה, החשוב פעם, פעמיים והחזיר לנו תוך כמה ימים. זכור שהחייבנו תוך חודש להרכיב את הועדות." והנה, מועדת מנויים מוסרים שכבר נחקלוו השובות, וחשובות מענינות. כדאי וכדאי לא להשיב פניה זו ריקס! הזדרזו והחזירו השובות לתא הדואר של בדר א.